

да њзавѣимъ токò едно нѣщо, а нѣкога много; то-
гѣка са поудѣваме да преобѣримъ њ крайнытѣ срѣч-
кы на њменѣта, за да њзавѣимъ многото; както,
кога говоримъ за едно нѣщо, казвамы: т а ж к н и г а
ѣ д о в р а; а кога за много: тѣ к н и г и с ж д о-
в р ѣ; товѣ преобѣрване на крайната срѣчка выкаса
на њменѣта ч е т ь. И кога ѡмето њзавѣва едно нѣ-
що, казвамы, ч е ѣ ѣ д ѣ н ѣ т в е н ѣ ч е т ь; а кога
много казвамы, ч е ѣ м л о ж е с т в е н ѣ ч е т ь; к а к-
то: г ж л ж в ѣ, р ы в а, д ж р в о, с ж ѣ д ѣ н ѣ т в е н ѣ ч е т ь;
а г ж л ж б ы, р ы б и, д ж р в а, с ж м л о ж е с т в е н ѣ
ч е т ь.

§ 25. Кога ѡкамы да њзавѣимъ нѣкое нѣщо,
каквò да ѣ, ѡли на кой пòдобъ са намира, казва-
мы м ѡ ѡмето, катò из нѣкое òтрѣждане; както: кнѣ-
гата ѣ на С т о ѡ н а, дѡй кнѣгътѣ С т о ѡ н ѡ,
земѣ кнѣгътѣ òтѣ С т о ѡ н а. Твѡ òтрѣждане ѡли
преобѣрнованье на крайната срѣчка, нарича са п а д ѣ ж ѣ.

§ 26. Вѣ Бжлагарскѣмъ ѡзыкъ с ж п ѣ т ь п а-
д ѣ ж а. Тѣ са познаватѣ по разлѣчны пѣтанѣа:

1) И м е ѡ н ѣ т е л е ѡ ѣ, с ж когòто ѡменѣваме нѣ-
що, ѡли òтговѡрамы на пѣтанье: к о ѡ ѡ? к а к в о?

2) Р о д ѡ н ѣ т е л е ѡ ѣ, с ж когòто казвамы чѣкѡва
нѣщото, ѡли òтговѡрамы на пѣтанье: н а к о г о?
ч ѡ ѡ? ч ѡ ѡ? ч ѡ ѡ?

3) Д а т е л е ѡ ѣ, с ж когòто даваме, ѡли òтго-